

[Holger Larsen.]

„Fremtidens“ Medlemsantal er 100 000, og at der i København findes 260 000 Sygekassemedlemmer. Saa vidt mig bekendt findes der 30 000 til 35 000 i den første Sygekasse, altsaa det er et Billede af ca. Halvdelen af Københavns Sygekassemedlemmer. Endvidere har jeg henvendt mig til en Provinsygekasse, Arbejdernes Sygekasse i Vejle, som oplyser følgende fra 1928: Der er i alt udtraadt 232 Medlemmer, deraf de 105 Hustruer, og af disse udgør Lønarbejderne 63 Familier plus 5 Medlemmer, det vil sige 132 Medlemmer, eller med andre Ord lige ved $\frac{2}{3}$ af de udtraadte er Lønarbejdere.

Af disse Oplysninger vil det ses, at langt over Halvdelen og for nogle Kassers Vedkommende henved to Trediedele af de udtraadte er Lønarbejdere. Nu er jeg af den Opfattelse, at Lønarbejdere altid burde kunne komme ind i Sygekasserne, og navnlig er jeg af den Opfattelse, at Lønarbejderne ikke skal slettes af en Sygekasse, fordi deres Hustruer gaar ud og tjener. Lad mig nævne nogle enkelte Eksempler: En Arbejdsmand paa løst Arbejde, hvis Kone passer nogle Kontorer om Morgenen, er blevet slettet. Det er fuldkommen meningsløst. En Arbejdsmand paa løst Arbejde, som maaske Aaret efter eller næste Aar igen er nede paa en meget ringe Indtægt! Eller hvis hans Kone gaar hen og mister den Plads, hun har med at gøre rent paa disse Kontorer! I begge Tilfælde vil de være fuldkommen berettigede til at være i Sygekassen. Kun fordi de begge har været heldige, er Manden blevet udelukket af Sygekassen. Eller lad mig nævne et andet Tilfælde: En Smedesvend med en ganske almindelig Arbejdsindtægt, og hvis Kone passer en Teatergarderobe om Aftenen, har maattet udelukkes af Sygekassen, fordi deres Indtægt oversteg den Grænse, der blev fastsat i 1927. Nu tror jeg oprigtigt talt, jeg tør sige, at det har aldrig været nogen Lovgivers Mening, at den Slags Mennesker skulde udelukkes af Sygekasserne, det vilde være at tænke for ringe om dette høje Tings ærede Medlemmer. Men det er Resultaterne af den Nedskæring, der kom i 1927, hvor man satte faste Indtægtsgrænser og gjorde disse Indtægtsgrænser saa lave, at det fik saa katastrofale Følger for disse Mennesker. Det forekommer mig at være fuldkommen uretfærdigt. Det vilde da være en kolossal Dumhed at overføre saadanne Regler i det nye Folkeforsikringsforslag. Det er givet, at hvis man vil lægge Sygekasserne til Grund for en Folkeforsikring her i Landet, saa maa dette Grundlag være bærende, og

det kan ikke være bærende, hvis man bestandig skaber den Uro indenfor Sygekasserne, som disse lave Indtægtsgrænser fører med sig. Derfor er disse Regler heller ikke foreslaaet i det af den højtærede Socialminister forelagte Socialforsikringsforslag.

Jeg er, som sagt, af den Opfattelse, at Lønarbejdere altid bør have Adgang til at blive Medlemmer af en Sygekasse, saaledes som de har haft det i alle de Aar, vi har haft Sygekasseforsikring, lige indtil 1927. Jeg forstaar i det hele taget ikke, hvem vi ellers skulde forsikre ved en Sygekasseforsikring, hvis ikke Lønarbejderne skulde være selvskevne og de med disse ligestillede, hvad der jo simpelt hen betyder, at man hæver Niveauet for Medlemsantallet i Sygekasserne. Det betyder jo langtfra dette, som jeg godt har set nogle enkelte Blade gøre sig til Talsmænd for, at Arbejderne skulde have en Særstilling, og saa skulde de med dem ligestillede behandles daarligere. Det er givet — hvad ærede Medlemmer ogsaa vil se, hvis de vil læse Bilag 1 i Bemærkningerne til Lovforslaget —, at f. Eks. i 1924 maatte man i den udstedte Bekendtgørelse sætte Indtægtsgrænserne saa højt som for Københavns Vedkommende til 6 100 Kr., for Provinsens Vedkommende til 5 450 Kr. og for Landets Vedkommende til 4 150 Kr.; det var man nødt til, naar man vilde dække det Befolkningslag, som man skulde sidestille med Arbejderstanden. Det er da ogsaa givet, at hvis man giver Lønarbejderen Adgang til Sygekassen, uanset, jeg vil ikke sige hans Indtægt, for det har jo aldrig været Tilfældet her i Landet, men saa længe han staar paa det Niveau, som man nu en Gang i Henhold til de Regler, Ministeriet har opstillet, regner med — hvis man gør dette, saa vil det samtidig betyde, at man hæver Adgangen for Husmændene, for smaa Jordbrugere, for industridrivende o. s. v. ganske betydeligt.

Det vil ogsaa ses af disse Oplysninger fra Sygekasserne, at medens godt Halvdelen eller henved $\frac{2}{3}$ er Lønarbejdere, saa er der altsaa en tilsvarende Del, der ikke er Lønarbejdere, men som ogsaa har maattet slettes, fordi hele Adgangsforholdet til Sygekasserne blev sat nedad.

Naar jeg specielt maa udtale, at Lønarbejdere altid bør have Adgang, saa er det naturligvis, fordi Kaarene er usikre, forfærdelig usikre. En Mand, der er i Arbejde i Dag og maaske tjener saa meget, at han ikke er berettiget til at være i en Sygekasse, kan i Morgen være arbejdsløs, og det er nødvendigt, at han er i en Sygekasse. Jeg kender et Tilfælde, hvor man ved at hale